

"ומתחיל לשקוד בעבודת מלאכתו, עד אשר מביא דבר השליחות על מילואה"

משל שיתגשם בקרוב • זעקה אין-סופית ביחד עם שמחה עצומה • שער הנו"ן • בין "עניים" ל"עשירים" • בין "עצם" ל"גילויים" • השליחות היחידה • "כ"ק מו"ח אדמו"ר" - "נשמתו ביי" • "לפרסם לכל אנשי הדור" • "צבאות השם" והדגשת השם צבאות

בן מלך, ומראה פני אביו נגלה אליו במחזה בהיותו בהיכלו בחצר המלך, ונזכר הוא על מלאכת שליחותו, ושב אל עבודתו, ועושה הסכם חזק בדעתו אשר לא יוסיף עוד להתחבר עם השוטים ולשמוח בשמחתם, ומתחיל לשקוד בעבודת מלאכתו עד אשר מביא דבר השליחות על מילואה. הציור הלזה - מספר הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק [מהורש"ב] - האריך שעה ארוכה, ובה בשעה הרגשתי כי נפשי יצאה בדברו, כי ככה כיון לספר בצירורו עד כי בעת דברו במראה נראה לי המלך ובנו מחבקים בעת פרידתם, צערם, יסורי הבן מלך בהמצאו בתוך הפראים כו' וכו'. ('אגרות-קודש' כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע חלק ג ע' שצ-א)

ומדים אנו בפתחו של "העשירי יהיה קודש", היום העשירי והיום האחד-עשר בשבט, יום מלאות יובל שנים לקבלת הנשיאות ע"י הרבי שליט"א מלך המשיח. שכן למרות שהנשיאות החלה מידי ביו"ד שבת תשי"י, עם הסתלקותו של הרבי הריי"צ ני"ע - כמבואר בחסידות שאי-אפשר לעולם שיתקיים אפילו רגע אחד ללא רבי בגוף גשמי בעולם הזה הגשמי והחומרי - הרי שיחד עם זה מדגיש הרבי מלך המשיח שליט"א עצמו את המשמעות המיוחדת של יום העשתי-עשר (=אחד-עשר) בחודש עשתי-עשר (שבט) בשנת עשתי-עשר (תשי"א), שאז היה במיוחד "חידוש הנשיאות של כ"ק מו"ח אדמו"ר באופן דנשיא התשיעי מהבעש"ט ונשיא השביעי מרבינו הזקן".

כל מה שננסה לבאר ולהסביר לא יוכל אפילו להתחיל לבטא (ומי מדבר בכלל על למצות) את מה שמתחולל בלבו של כל אחד מאתנו, את מה שכל אחד מאתנו חש ומרגיש. ולשני הכיוונים:

מחד, זעקה אילמת עד אין קץ מקרב ולב עמוק, בקלא פנימאה דאשתמע ובקלא פנימאה דלא אשתמע, זעקה עצומה כל כך עד שכבר איננו יכולים לזעוק, אבל השתיקה זועקת יותר מן הקולות הגדולים ביותר: עד

פעם - מספר הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק [מהורש"ב] - כשנכנסתי ביחידות להוד כ"ק אאמו"ר [מוהר"ש], ושאלתי איזה ענין ויבאר לי, ובביאורו הזכיר לשון רבינו בענין ירידת הנשמה, ומשם נסעה וירדה. וידבר במשל מלך השולח את בנו יחדו למרחקים להיות בין פראי (אדם) וחייתו יער, והמלאכות אשר ניתנה לו מאת אביו המלך הוא, אשר ילמדם דעת, ובאצילות הוד קדש כשרונותיו ורוממות מעלת הפלאת חושיו צייר בדיבורו גודל צערם של המלך ובנו בהפרדם, ויסורי הבן מלך כאשר יצא מהיכלו בחצר המלך ורגילותיו, וילך לארץ ציה ושממה. ותמורת היותו תמיד מסובב מחכמים מביני מדע יודעי דת ודין, שרים ופרתמים, הנהו עתה מסובב משוטים ופראי אדם, והענינים הכרוכים בסכנת נפשות ממש בדרכי עבודתו, הרבה לצייר יראת המלך וצערו פן יכשל בנו במלאכות עבודתו, והשתדלותו של המלך בדרכים ואמצעים שונים, לסבב סיבות מסיבות שונות ומשונות להיות בעזר בנו אשר יצליח במלאכות

עם הרב לוי יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית - כפר חב"ד

שליחותו.

באורה נפלא צייר כ"ק אאמו"ר בדיבורו, איך כי ברבות הימים מתרגל הבן מלך אל מנהגי השוטים, ולאט לאט מתחיל לשכוח היכלו בחצר המלך, מנהגי חצר המלך חכמיו שריו ופקידיו, וזמן לזמן מתחיל גם הוא להתענג ולשמוח בשמחתם ותענוגם של הפראים והשוטים, עד כי שוכח על צור מחצבתו.

אמנם לפתע פתאום, מבלי נודע לו מפני מה ומאין - פאָר וואָס און פון וואָנען - נזכר הוא על שרש גזעו כי הוא

מתי, רבי? אי אפשר עוד! מתגעגעים אליך, רבי, מצפים לך, מייחלים לך, לך לבד עינינו תלויות, כאילו תערוג על אפיקי מים כן נפשנו תערוג אליך, אין לנו אלא משאלה וחפץ ורצון אחד ויחיד: רצוננו לראות את מלכנו! לראות כבר בעיני בשר את מלכנו משיחנו, לשמוע את הוד קולו החוצב להבות אש, להגיע כבר לתכלית הכל, תכלית כה עצומה שלשמה לבד "היה כדאי" כביכול כל ההעלם וההסתר שהיה עד עתה – הגאולה האמיתית והשלמה, כאשר "עין בעין יראו", "והיו עיניך רואות את מורידך", "ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר יחדיו כי פי הוי' דיבר".

אך אנו יודעים ומאמינים בכל ליבנו ונפשנו, כי גם עכשיו, ברגע שבו נכתבים הדברים, הרבי חי וקיים ונמצא עמנו גם בגופו הגשמי בביתו, הבית האמיתי של כל אחד ואחת מישראל, בית המקדש, בית משיח – 770, שם הוא יושב וממתין ומצפה לגאול את ישראל. אנו גם נוסעים אל הרבי ומשתדלים להביא עמנו עוד ועוד יהודים, מתפללים עם הרבי, מתוועדים עם הרבי, מנסים לעשות הכל לדבקה בו להתקשר אליו ולקשר אליו עוד ועוד יהודים. משתדלים ללמוד וללמד את תורתו, תורתו של משיח, ולקיים את הוראותיו ותקנותיו. ובפרט בעבודה המיוחדת עכשיו – "לחיות עם משיח" על ידי לימוד ה'דבר מלכות' ועניני משיח וגאולה בכלל, והפצת בשורת הגאולה בעולם יותר ויותר. אנו יודעים ואפילו רואים בגלוי כי הרבי משפיע ונותן לנו ברכות מלך, מנהיג ועונה ועוזר ומדריך ומכוון – את כולנו בכלל ואת כל אחד ואחת בפרט – על כל צעד ושעל, בכל מדרך כף רגל.

ולכן גם במצבנו היום ישנה בליבנו בכל תוקפה ועוצמתה השמחה הגדולה והעצומה שלמעלה מכל מדידה והגבלה, שמחה שאינה יכולה לקבל בתוכה שום נקודה של צער וחסרון, שמחה על שלמות הכל זכינו והגענו עם הרבי שליט"א מלך המשיח, גם אם איננו רואים אותו בעיני בשר, ליום זה: חמישים שנה, יובל שנים, "גאולה תתנו לארץ", "עצם" שלמעלה מכל הגילויים. כל מה שלא ננסה לומר ולהגיד ולהסביר ולתאר לא יביע מאומה, כי כל המילים מחוירות ומאבדות את משמעותן לגמרי כשמדובר על דבר כה נשגב ונפלא, ולמעלה מלהיות נשגב ונפלא ואינו בגדר הפלאה כלל – "לו דומיה תהילה".

אבל כל זה לא מפחית בכי הוא זה, ואדרבה, דווקא בגלל כל זה גודלת ומתעצמת עוד הרבה יותר הזעקה והצעקה, ומתגברים יותר ויותר הכאב והחסרון הבלתי מוגבלים, ששום דבר לא יוכל לתת להם מענה ותשובה – מלבד ההתגלות המלאה של מלכנו משיחנו עכשיו ממש לעיני כל.

ש

נת החמישים מזכירה לנו את "שער הנוי" שלמעלה מכל מ"ט השערים" שלפניו. אל מ"ט השערים אפשר היה להגיע על ידי עבודת הנבראים (כפי שסופרים אותם בספירת העומר) ואילו לשער הנוי אי אפשר להגיע בכוחות שלנו ובשום כח שבעולם, כי הוא למעלה מכל מדידה והגבלה, עד

ששום מעשה ועבודה לא יוכלו "לנגוע" בו ולהמשיך אותו. הוא ה"עצם" שלמעלה מכל ה"גילויים", שלכן שום דבר אינו תופס מקום אצלו ושום דבר אינו יכול לעורר ולהמשיך אותו.

לכן אמרו (ראה קונטרס פורים קטן תשנ"ב) כי "חולה" בגימטריא מ"ט – יש לו מ"ט שערים וחסר לו "רק" שער הנוי. ניתן לכאורה לשאול: מדוע הוא נקרא "חולה"? למה אינו מסתפק בכל השערים שיש לו והוא מתעקש לקבל דווקא את שער הנוי? מה יקרה אם יהיה לו שער אחד פחות?

אך התשובה היא: שער הנוי אינו עוד שער בלבד. זוהי הנקודה וה"עצם" של הכל – ואם אין לי את ה"עצם", מה ייתנו ומה יוסיפו לי כל ה"התפשטות" וכל ה"גילויים". יש לי את כל אוצרות המלך וכל ענייניו אבל היכן הוא המלך עצמו? הכל מוכן לחופה עם כל ה"שטורעם", אבל מה ערך יש לכל זה כל זמן שלא רואים את החתן עצמו?

וכתורת הבעל-שם-טוב הידועה אודות "תפילה לעני כי יעטוף" – ולפני ה' ישפוך שיחו: דווקא ה"עני" הוא זה שאין לו בקשות ומשאלות אחרות אלא אך זו בלבד, "לפני ה' ישפוך שיחו", רוצה הוא רק את המלך עצמו.

את ה"עשירים", אומר הבעש"ט, אפשר "לבלבל" על ידי האוצרות היקרים והנפלאים שמראים להם בדרך להיכל המלך. יש כאלו ש"מתבלבלים" כבר בחצר החיצונה. כאשר הם רואים את האוצרות היקרים הנמצאים שם ואז אין להם עוד שום צורך ורצון להתקדם הלאה והם נשארים שם. יש שממשיכים הלאה ונשארים תקועים בחצר הפנימית, כאשר הם רואים אוצרות יקרים ונפלאים עוד יותר. יש שמצליחים כבר להיכנס פנימה אל הארמון, אבל בבואם פנימה נשימתם נעצרת מגודל ההפלאה וגם הם לא מתקדמים הלאה. יש שנכנסים עוד ועוד יותר פנימה, עד ל"קיסון" בו נמצא המלך עצמו, אבל כל ההילה שסביב המלך ממלאת את כל מציאותם, הם מביטים לצדדים ואינם "מגיעים" אל המלך עצמו.

לכן תפילת העשיר, גם מי שהוא עשיר באמת לאמיתו, היא לא תמיד אל המלך עצמו.

אבל את ה"עני" אי אפשר "לבלבל". הוא לא מבין מאומה ב"אוצרות" ולכן שום דבר לא מעניין אותו. הוא רוצה אך ורק את המלך עצמו, "לפני ה' ישפוך שיחו".

את ה"עשירים" ברוחניות אפשר אולי "לבלבל" על ידי האוצרות היקרים והנפלאים שמראים להם בדרך להיכל המלך: אפשר לתת להם את כל ההשכלה הנפלאה שבמאמרים, את כל ה"רייכקייט" שבשיחות, את כל ההפלאה שבאגרות הקודש, את כל ה"ליכטיקן

**"אמנם לפתע פתאום,
מבלי נודע לו מפני מה
ומאין – פאר וואס און
פון וואנען – נזכר הוא
על שרש גזעו כי הוא
בן מלך, ומראה פני
אביו נגלה אליו במחזה
בהיותו בהיכלו בחצר
המלך, ונזכר הוא על
מלאכת שליחותו, ושב
אל עבודתו, ועושה
הסכם חזק בדעתו אשר
לא יוסיף עוד להתחבר
עם השוטים ולשמוח
בשמחתם, ומתחיל
לשקוד בעבודת
מלאכתו עד אשר מביא
דבר השליחות על
מילואה"**

כמות שהוא.

ובלשון הרב, בידבר מלכות' לפרשת וארא:

צריך כל אחד ואחד לקבל על עצמו להוסיף ביתר שאת וביתר עוז במעשיו, תורתו ועבודתו (= אותם "גילויים" שעל ידם דווקא נמשך העצם) . . ובפרט (=העצם עצמו) בהיטול וההתקשרות אל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא הדור, "הנשיא הוא הכל", שבכל אחד ואחד - מציאותו וכל עניניו, בכל מכל כל, נעשה קודש לנשיא הדור.

ולמי שחושב שיכול הוא להישאר ב"התקשרות" נוסח השנים שעברו, שגם הם "דור השביעי", ולצוק "רבי" ללא הדגשה על הענין שתובע הרבי עכשו - אזי עליו ללמוד את דברי הרבי, הממשיך ומבהיר כיצד נעשה כל אחד קודש לנשיא הדור:

על ידי זה שמלאים וחדורים בקיום שליחות של נשיא הדור - משה רבינו שבדור, גואל ראשון הוא גואל אחרון - שענינו העיקרי "להביא לימות המשיח" בפועל ממש.

כלומר, רק כאשר מלאים וחדורים בשליחות שתובע הרבי עכשו - "להביא לימות המשיח בפועל ממש" - רק כך נעשים קודש לנשיא הדור. באם מנסים להכניס בזה את כל ההסברים האמיתיים והנכונים כשלעצמם - אפילו לצעוק "עצם!" - אך ללא מילוי שליחות זו, הרי שכך אי-אפשר ח"ו להיות (בגלוי) "קודש לנשיא הדור!"

ומוסיף הרבי ואומר:

והלוסיף, שהדיעה שתיכף ומיד נכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו . . ומביט על כל אחד ואחד מהחסידים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כ"י, מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים (גם מלשון שלימות) את כל מעשינו ועבודתינו.

ד ווקא משום שאותו "עצם" הוא למעלה מהכל ושום דבר לא יכול "להגיע" אליו, דווקא בגלל זה הרי רק הוא הקובע כיצד אפשר בכל זאת להתקשר ולהתבטל ו"להגיע" אליו - כאשר עושים זאת אך ורק בדרך אותה הוא עצמו מורה.

ואחת ההוראות העיקריות בזה: על ידי שמביאים זאת גם "חוצה", ועד ל"חוצה שאין חוצה חוץ הימנו". את השליחות והתפקיד הראשוניים במעלה, ובפרט בקשר ליום העשירי בשבט, מורה לנו הרבי באותו מכתב מפורסם אודות ההנהגה ביום זה - אותו ציוה הרבי לא פעם ולא פעמיים ובמיוחד בשנים האחרונות לפרסם להפיץ ולהנהיג בכל מקום אפשרי - ולא רק אודות העליה לתורה, הדלקת הנר, כתיבת הפ"י, הנתינה לצדקה ל"עניינים השייכים לנשיאנו" עבורו ועבור כל אחד ואחת מבני ביתו לפני שחרית ולפני מנחה (והשנה, כאשר יו"ד שבת חל בשבת קודש, יש לעשות בערב שבת את כל מה שאי אפשר לעשות בשבת) וכל ההנהגה שלנו - אלא גם ובמיוחד:

לקבוע שעה במשך המעת לעת - לבאר לבני ביתו שיחיו אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ ועבודתו אשר עבד בה כל ימי חייו.

במשך המעת לעת - לבקר (אלו הראויים לזה) בבתי הכנסיות ובבתי המדרש אשר בעיר, לחזור שם מימרא או

שטורעם" במבצעים, ואפילו את המסירות נפש שבשליחות. ייתנו להם את כל ה"גילויים", עד "גילוי העצם" ואפילו "המשכת העצם" שבדור השביעי - כדי שיסכימו לשכוח לרגע על ה"עצם" עצמו ויסתפקו באוצרות היקרים והנפלאים שמסביב לו.

ודווקא ה"עניינים", לא רק ה"עניינים" למעליותא משום גודל הביטול שלהם, אלא גם ה"עניינים" באמת, אלו שלא למדו כראוי ולא עסקו כדבעי בעבודת התפילה ולא הצליחו בשליחותם כפי המצופה, גם הם, אנחנו, ה"אובדים ונדחים", דווקא בגלל החסרון הגדול שלנו והעובדה שמצבנו אינו כראוי, אי-אפשר "לבלבל" אותנו עם "גילויים", ויהיו אלו ה"גילויים" הנפלאים והנשגבים ביותר.

ו שלא נבין זאת ח"ו לא נכון: אין הכוונה ח"ו וח"ו למעט בחשיבותם של אותם דברים אמיתיים וקדושים, עליהם חונכנו, אותם אנו עושים ומבצעים ללא הרף ורק על ידם אפשר להתקשר לרבי (כשם שאי-אפשר להיות קשור להקב"ה ללא תורה ומצוות). חייבים ומוכרחים ללמוד נגלה וחסידות ובמיוחד בתורתו של הרבי שליט"א. אי-אפשר להיות קשורים לרבי ללא מילוי הוראותיו ותקנותיו. היציאה לשליחות היא משאת נפש המבטאת את עיקר ענינו של "דור השביעי". האהבה והאיכפתיות מכל יהודי הם היסוד והעמוד של כל מעשינו ועבודתנו, ומוכרחת עבודת התפילה ותיקון המדות וכו' וכו'.

אבל עד כמה שכל אלו מבטאים ומוציאים לפועל את ה"עצם", הרי לגבי ה"עצם" עצמו, כמו שהוא בעצמותו, גם אלו "גילויים" ייחשבו, אף כי "גילויים" כאלו שבלעדיהם אי אפשר כלל "לקחת" את העצם.

ומאחר והרבי אומר (לקוטי שיחות' חלק א ע" 226) שללא התקשרות לרבי יכול אדם ללמוד, להתפלל, לקיים מצוות, ואף להתנהג לפי שכלו לפני משורת הדין, ועם זאת להיות שקוע בשאול תחתית רחמנא ליצלן - מובן מכך שלמרות החשיבות העצומה של כל אלו, והעיקר שרק על ידם "לוקחים" את הרבי, הרי שביחס לעצם עצמו, כמו שהוא בעצמותו, נחשבים גם הם כ"גילויים".

ולכן אנו, ה"עניינים", ה"אובדים ונדחים" לא יכולים ולא רוצים ולא שייך בכלל לדבר על שום דבר אחר שינסה "לבלבל" אותנו ולהסיט את תשומת ליבנו וכל עצם מציאותנו מה"ניקודה", מהעצם כמות שהוא. שום תחליף, אמיתי ונכון ונשגב ונפלא ככל שיהיה, אינו מעניין אותנו ולא יתחיל לספק אותנו ולמלא את משאת נפשנו. רצוננו הוא אחד ויחיד - לראות עכשו את מלכנו משיחנו שליט"א, גלוי לעיני כל עומד ומביא לכולנו את הגאולה האמיתית והשלימה - ה"עצם"

דווקא ה"עניינים", לא רק ה"עניינים" למעליותא משום גודל הביטול שלהם, אלא גם ה"עניינים" באמת, אלו שלא למדו כראוי ולא עסקו כדבעי בעבודת התפילה ולא הצליחו בשליחותם כפי המצופה, גם הם, אנחנו, ה"אובדים ונדחים", דווקא בגלל החסרון הגדול שלנו והעובדה שמצבנו אינו כראוי, אי-אפשר "לבלבל" אותנו עם "גילויים", ויהיו אלו ה"גילויים" הנפלאים והנשגבים ביותר

פתגם מתורתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, לבאר אודות אהבת כל ישראל שלו, להודיע ולהסביר תקנתו על דבר אמירת תהילים, לימוד חומש עם פירוש רש"י – ובמקומות המתאימים – גם על דבר לימוד התניא כפי שחלקו לימות השנה. – אם באפשרי לעשות כל הנ"ל מתוך התועדות.

במשך המעט לעת – לבקר (המוכשרים לזה) במקום כינוסי הנוער החרדי – ולהשתדל, ככל האפשרי בדרכי שלום, גם במקום כינוסי הנוער שלעת עתה עדיין אינו חרדי – ולבאר להם איך שחיבה יתירה נודעת להם תמיד מאת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, לבאר להם את אשר תבע מהם והבטחון – אשר בטח בהם, אשר סוף סוף ימלא את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה בכל המרץ החום והחיות שהם מסוגלת הנוער.

מובן אשר, אם זהו מתאים לתנאי המקום, ימשיכו בכל הנ"ל בימים אשר אחרי היארצייט ובפרט ביום השבת קדש שלאחריו.

וברור ופשוט שכאשר מדובר אודות "כ"ק מו"ח אדמו"ר" – הרי לנו ההוראה והציווי הם אודותיו כפי שהוא נמצא בדור השביעי, כאשר "נשמתו ביי" (כפי שאמר הרבי בשיחת פורים תשי"א). שהרי ההתקשרות שלנו עם כל רבותינו נשיאינו היא דווקא כפי שהם נמצאים וכוללים בכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. וכדברי הרבי שליט"א (בשיחת שבת פרשת ויצא תשי"א). 'התועדותיו חלק א ע' 106) שכל הקשר שלנו עם כ"ק אדמו"ר האמצעי:

אינו בסתירה ח"ו להתקשרות לכ"ק מו"ח אדמו"ר, אנו אין לנו אלא נשיא דורנו – כיון שההתקשרות היא לאדמו"ר האמצעי כפי שהוא כלול בכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו. וכפי שכתוב בידבר מלכותי השבועי שיימות המשיח" זו התקופה אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר של "המשך הנשיאות לאחר הסתלקותו (מיום עשתי עשר לחודש עשתי עשר דשנת עשתי עשר (תשי"א)" (=מה קרה אז אצל "כ"ק מו"ח אדמו"ר"?), או כפי הביטוי בשיחת שבת פרשת וארא תשי"א: "באופן נשיאותו לאחרי ההסתלקות... כנשיא התשיעי דזור התשיעי (מהבעש"ט), דור האחרון של הגלות דזור הראשון של הגאולה – דור עשירי".

וכשם שבנוגע לבי ניסן, יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נייע, אומר הרבי שליט"א (שיחת בי ניסן ה'תשמ"ח ועוד) שבנוגע אלינו העיקר הוא (לא ההילולא של הרבי הרש"ב, אלא) מה שבו התחילה "נשיאותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, הכוללת בתוכה את כל המשך הנשיאות עד ביאת משיח צדקנו", כך מובן מאלינו בנוגע אלינו. כלומר, שכל ההוראות אודות ההתקשרות ההפצה והפרסום הינם בנוגע אלינו אודות הנשיא שלנו, כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

וכפי שנכתב כבר לא אחת במסגרת זו שנוסף להוראה המיוחדת בקשר ליו"ד שבט לפרסם ולהפיץ אודות הרבי, אהבת כל ישראל שלו, ההתקשרות עמו ושמירת תקנותיו, נצטוונו במיוחד בשנים האחרונות לפרסם ולהפיץ אודות הרבי (וכנאמר באותה שיחה מפורסמת של שבת פרשת שופטים תנש"א, שיש "לפרסם לכל אנשי הדור", היינו, לא רק יהודים, אלא

"כל אנשי הדור", גם אומות העולם, ע"י הפצת שבע מצוות בני נח ביניהם, עם ההדגשה שזוהי הוראת "משה רבינו" שבדורנו, הרבי מלך המשיח שליט"א):

שזכינו שהקדוש ברוך הוא בחר ומינה בעל-בחרה, שמצד עצמו הוא נעלה שלא בערך מכל אנשי הדור, שיהיה ה"שופטיך" ו"יועציך" ונביא הדור, שיורה הוראות וייתן עצות בנוגע לעבודתם של כל היהודים וכל אנשי הדור בכל עניני תורה ומצוות ובנוגע לכל חיי היום יום... עד הנבואה העיקרית, הנבואה (לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בודאות) ש"לאלתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא". וביחד עם זכות זו יש לכל אחד מאנשי דורנו האחריות לקבל על עצמו את ה"שופטיך" ו"יועציך" ולציית להוראותיו ועצותיו הטובות...

שלכן אחת השליחויות העיקריות שלנו, ובעצם השליחות העיקרית, שכל שאר הפרטים אינם אלא התפשטות והסתעפות שלה, היא – לפרסם בכל מקום אודות הרבי שליט"א. ולא רק על גדולתו הנפלאה בכל התחומים, אלא בעיקר על כך שהוא הנשיא והראש (וגם הלב – "לבו הוא לב כל ישראל") ובלי קשר עמו אין שום אפשרות להתקשר עם הקב"ה. וח"ו וח"ו לא באופן שיהיה אפשר לטעות ולחשוב, בלשון הרב "רחמנא ליצלן לומר שהוא היה רק נשיא בעבר", אלא לדעת ולהכיר שהוא הנשיא והראש עכשיו, וגודל הזכות החובה והאחריות להתקשר אליו, לקיים את הוראותיו ותקנותיו, להתייעץ עמו בכל דבר, ולהאמין כי דבר ה' בפינו. ובמילים אחרות: קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש.

וכפי שכותב הרבי במכתב המפורסם מגי' תמוז ה'שי"א:

ועל כל אחד ואחת מאתנו כולנו לדעת, היינו להעמיק דעתו ולתקוע מחשבתו בוה, אשר הוא הוא הנשיא והראש, ממנו ועל ידו הם כל ההשפעות בגשמיות וברוחניות, ועל ידי ההתקשרות אליו (וכבר הורה במכתביו איך ובמה מתקשרים), קשורים ומיוחדים בשרש ושרש השרש עד למעלה מעלה כו'.

ובמיוחד לקשר יהודים (וגם לא יהודים) לרבי באמצעות ה'אגרות-קודש': לפרסם ולהכריז שההתקשרות לרבי היא לא רק חובה וזכות ואחריות, אלא היא פשוט עזרה ותועלת לכל אחד. במילים אחרות: לא באים לבקש ממך, אלא לתת לך עזרה וישועה במה שאתה זקוק לו. גישה כזו יכולה להשפיע הרבה יותר על אנשים, וממילא לקשר אותם הרבה יותר אל הרבי.

ביו"ד-ג"א שבט השנה לומדים אנו את סעיף ג"א בהמשך "באתי לגני" בפעם השלישית (כידוע שב"המשך" זה ישנם עשרים סעיפים, ובכל שנה לומדים את הסעיף המיוחד של שנה זו), ואת המאמרים של יו"ד שבט תשכ"א ותשי"מ (המיוסדים

וברור ופשוט שכאשר מדובר אודות "כ"ק מו"ח אדמו"ר" – הרי לנו ההוראה והציווי הם אודותיו כפי שהוא נמצא בדור השביעי, כאשר "נשמתו ביי" (כפי שאמר הרבי בשיחת פורים תשי"א). שהרי ההתקשרות שלנו עם כל רבותינו נשיאינו היא דווקא כפי שהם נמצאים וכוללים בכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

על סעיף זה בפעם הראשונה והשניה).

בסעיף זה מודגשת במיוחד העבודה של "צבא" באופן של נצחון, לנצח את המלחמה ולהביא לכך שהמלך ישלים את רצונו במילואו ויבטל לגמרי את כל מה שמנגד לו. לשם כך לוקחים גם את האוצרות הטמונים והגנוזים שאצרו אבותיו ואבות אבותיו, ובדרך כלל אפילו לא מראים ומגלים אותם, וכאן, כדי לנצח במלחמה, לא רק מראים ומגלים אותם, ולא רק משתמשים בהם, אלא מבזבזים אותם. נותנים אותם אמנם לפקידי החיל, אבל עיקר הכוונה היא כדי שיגיעו לאנשי החיל הפשוטים, אליו, והם דווקא, אנחנו, ניצחו את המלחמה, וימליכו את המלך בכל מקום ובכל פינה.

גלל עבודה זו נקראו ישראל "צבאות השם", ועבודה זו שייכת במיוחד לשם "צבאות", שהוא אחד משמותיו של הקב"ה. ולמרות שזהו אחד משמותיו של הקב"ה, בכל זאת לא נזכר שם זה בתורה ולא נאמר אלא על ידי הנביאים ולא על ידי משה רבינו. ומבאר רבינו הזקן שזהו משום שמה רבינו ודורו היו במדריגה נעלית, בעולם האצילות, שם "איהו וחיוהי וגרמוהי חד" (הוא, הקב"ה,

עם האורות והכלים הם דבר אחד). ולכן לא היה להם צורך בשם זה, שכל עניינו להוריד ו"להמשיך" את ענייני הקדושה גם לעולמות התחתונים (בריאה יצירה עשיה). רק הנביאים המאוחרים יותר, שהיו במדריגה נמוכה יותר, הם השתמשו בשם זה כדי להוריד ו"להמשיך" את ענייני הקדושה גם לעולמות התחתונים. הם חידשו ופעלו שגם בעולמות התחתונים יהיה "איהו וחיוהי וגרמוהי חד" (הרבי הצמח צדק' מוסיף ואומר שעניין זה – גם בעולמות התחתונים יהיה "איהו וחיוהי וגרמוהי חד" – "לא נזכר בעץ חיים", היינו שזהו חידוש של רבינו הזקן).

בכך מסביר הרבי שליט"א (במאמר דיבור-המתחיל "בעצם היום הזה" תשמ"ג, 'התועדויות' חלק ב' ע' 850) את הטעם: **בשם צבאות**. . . מצינו דבר שאינו בשאר השמות, דבשאר השמות אין אומרים אותם כצורתם אלא בשעת התפילה וכיוצא בזה, מה שאין כן בשם צבאות לא מצינו זה. (אמנם בשנים האחרונות נמצאו "צדיקים" שהתחילו להקפיד לומר "צבקות", אבל מנהג ישראל בכל הדורות היה והינו לומר "צבאות" –

כיון שעניינו של שם זה הוא הירידה למטה מטה, אל החול וההוליון).

ולמרות שלכאורה זו ירידה, הרי בעצם זוהי עליה גדולה יותר – יורדים אל החול כדי לפעול שגם בתוכו, כפי שהוא נשאר חול, תחתון כפי שהוא נשאר תחתון, יהיה בדיוק כמו למעלה, "איהו וחיוהי וגרמוהי חד". מביאים את הלמעלה מעלה ביותר אל המטה מטה ביותר, כך שגם למטה מטה יהיה בדיוק כמו למעלה מעלה, שכן הכל הוא תוקפו ובכל עצמותו בתחתון ביותר בדיוק כמו בעליון ביותר.

ויהי רצון שבזכות עצם ההחלטה לפעול ולקיים כל זה נזכה תיכף ומיד ממש, עוד לפני היום הגדול והקדוש, להתראות עם הרבי שליט"א בהתגלותו לעיני כל, ונחוגג יחד עמו את היובל, בהתועדות הגדולה שיעשה המלך המשיח כדבר ראשון מיד עם התגלותו לעינינו, ונשיר לפניו שיר חדש, אותו שיר שכבר עכשו מתחילים לשיר ולהכריז ללא הרף: **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!**

מוסדות חינוך על פהרת הקודש
אהלי מנחם - אהלי תורה

ברכות לבביות

בשמחה ובטוב לבב נאחל ברכת מזל טוב חמה ולבבית לידידנו הנעלה, מוותיקי וממציני המלמדים,

הרה"ח ר' **ישראל שמעון** וזוגתו מ' **לאה** ש"י **ענגעל**

לרגל נישואי בתם המהוללה מרת **נחמה דינה** תחי' עב"ג הת' הנעלה **ניסן שיחי' ברענענסון**

וברכה מיוחדת לאמו מרת **שרה** תחי'

יה"ד מהשי"ת שיוכו לבנות בית נאמן בישראל, בנין עדי עד מלא ברכות מאת ה' בגו"ד בית חב"ד חסידי אמיתי כרצויק ולנח"ד כ"ק אדמו"ר מה"מ

בשם ההנהלה

הרב יוסף חיים הכהן ראזענפעלד

הרב מיכאל טייטלבוים

ESTHER'S
DELI & GRILL

463 albany Ave. 718-735-43

Winter Specials

Clear Home Made **\$1.95**
Chicken Soup

For friends & families
buy 2 drinks get the 3rd FREE!

Under Supervision of
Crown Heights Beth Din

FREE DELIVERY

Open daily 12 pm - 12 am,
Saturday night open till 1 am